

Α. *Ἡ παλαιοχριστιανικὴ βασιλική.* Ἡ ἡμετέρα ἀνασκαφὴ ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν ἐρευνῶν, αἵτινες εἶχον διεξαχθῆ τὸ 1936 ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Ἄ. Ξυγγοπούλου καὶ τοῦ Ἐφόρου Ἰ. Παπαδημητρίου, ἔπειτα τὸ 1939 ὑπὸ μόνου τοῦ δευτέρου (ΠΑΕ 1936, σ. 99 - 110, καὶ 1939, σ. 92 - 99, ΑΕ 1942 - 1944, Ἀρχαιολ. Χρον. σ. 41 καὶ ἔξ.). Παρὰ τὰς ἐρεῦνας αὐτάς, τὸ σχέδιον τῆς κατόψεως τῆς βασιλικῆς παρέμεινεν ἀβέβαιον. Ἡ ἀνασκαφὴ ἀπέβλεπε, λοιπόν, εἰς τὴν διακρίβωσιν τούτου καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἀρχαίων μνημείων, τὰ ὅποια προϋπήρχον κατὰ χώραν, ὡς βεβαιοῖ καὶ τὸ γνωστὸν ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίου ἐπιστυλίου τοῦ τριβήλου, καθ' ὃ ὁ ἐπίσκοπος Ἰοβιανὸς ἔκτισε τὸν ναὸν *Ἐλλήνων τεμένη καὶ βωμοῦς ἐξαλαπάξας*¹.

Κατὰ τὴν ἐργασίαν ἀντιμετωπίσθησαν μεγάλαι τεχνικαὶ δυσχέρειαι ὀφειλόμεναι εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ χώρου μεταξὺ ἰδιωτικῶν οἰκιῶν, εἰς τὴν βαθεῖαν ὠσαύτως ἐπίκωσιν καὶ τὴν δυσχέρειαν ἀποκομιδῆς τοῦ ὄγκου τῶν χωμάτων. Ἡ μέχρι τοῦ 1950 σφωζομένη θόλος, τὰ τόξα τῶν παραθύρων καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς κόγχης τοῦ ἱεροῦ εἶχον κατεδαφισθῆ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας οἰκισμοῦ, κριθέντα ὡς ἔτοιμορροπα καὶ ἐπαπειλοῦντα τὴν παρακειμένην οἰκίαν. Μετὰ τὴν κατεδάφισιν, τὸ ὕλικόν εἶχε καλύψει τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κόγχης· ἐχρηάσθη δὲ ἐπίπικτος ἐργασία πρὸς ἀνασκαφὴν καὶ μεταφορὰν τούτου, ἀποτελουμένου ἐξ ὄγκωδῶν λιθοπλίνθων ἀρχαίων κτηρίων καὶ νεωτέρων τούβλων. Ἡ ἐσωτερικὴ πλευρὰ τῆς κόγχης εἶναι νῦν ὄρατὴ εἰς ὕψος 3.20 μ., ἀλλὰ τὸ κονίαμα μετὰ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ 17^{ου} αἰῶνος εὐρέθῃ κατεστραμμένον.

Ἡ κυριωτέρα σκαφικὴ ἔρευνα διεξήχθη εἰς τὸν βορείως τοῦ νεωτέρου ναοῦ χώρον. Εἰς ἀπόστασιν 12.25 μ. ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς εἰσόδου, κατὰ τὴν πρὸς Β. προέκτασιν τοῦ θεμελίου τοῦ τριβήλου, ἀπεκαλύφθη τοῖχος σχηματίζων ὀρθὴν γωνίαν πρὸς αὐτό. Εἶναι, προφανῶς, ὁ ἐξωτερικὸς βόρειος τοῖχος τῆς βασιλικῆς. Σημειωτέον ὅτι τὸ θεμέλιον τοῦ τριβήλου ἐπεκτείνεται ἔτι περαιτέρω πρὸς Β., ἢ δὲ προέκτασις αὕτη δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς προεξοχὴ τοῦ ἀόρθηκος, ἔχοντος μεγαλύτερον πλάτος ἢ ὁ κυρίως ναός.

Ὁ ἀποκαλυφθεὶς τοῖχος, πάχους 0.75 μ., σφύζεται εἰς ὕψος τι ὑπὲρ τὸ

¹ ΑΕ 1942 - 1944, Ἀρχαιολογικά Χρονικά, σ. 39, εἰκ. 1. ΑΝ. ΟΡΛΑΝΔΟΣ, Ἡ ξυλόστεγος παλαιοχριστιανικὴ βασιλικὴ τῆς μεσογειακῆς λεκάνης, Α', σ. 150, εἰκ. 116.

θεμέλιον, τὸ ὁποῖον σχηματίζει εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ δαπέδου στενὴν προεξοχήν, ἐφ' ἧς ἐδράζεται στρώμα ἀσβεστοκονιάματος τῆς νοτίας ὄψεως τοῦ τοίχου. Ἐκ τούτου διαπιστοῦται ὅτι ἡ ὄψις αὕτη εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ βορείου τοίχου τῆς βασιλικῆς, τὸν ὁποῖον παρηκολουθήσαμεν εἰς μῆκος 14 μ. πρὸς Α., ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς σχηματιζομένης ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς προεκτάσεως τοῦ θεμελίου τοῦ τριβήλου. Ὁ τοῖχος εἶναι ἐκτισμένος δι' ἀργῶν λίθων μετὰ συγκολλητικῆς ὕλης ἀσβεστοκονιάματος, εἰς δὲ τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν σχηματίζει εἶδος σειρᾶς ὀρθοστατῶν, οἵτινες φέρουν ἀσβεστοκονίαμα.

Ἡ ἀπόστασις ἡ χωρίζουσα τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν τοῦ ἀποκαλυφθέντος τοίχου ἀπὸ τὸ μεσαῖον κλίτος ὑπερβαίνει τὰ 7 μέτρα. Ἀλλὰ τὸ πλάγιον κλίτος εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶχε τὸ πλάτος τοῦτο, ἴσον δηλ. πρὸς τὸ πλάτος τοῦ μεσαίου, τὸ ὁποῖον, διὰ τελετουργικὸς λόγους κατασκευάζεται συνήθως διπλάσιον τῶν πλαγίων¹. Πράγματι, εἰς τὸ μέσον, μετὰ τὸ βορείου τοίχου καὶ τοῦ κεντρικοῦ κλίτους, ἀπεκαλύφθη καὶ ἕτερον παράλληλον θεμέλιον, διήκον ἀπὸ Δ. πρὸς Α., πάχους 1.25 μ. Εἶναι πιθανώτατον ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐνδιαμέσου τούτου θεμελίου ἐστηρίχθησαν πεσοὶ τοξοστοιχίας, ὅτι ὁ χώρος ἦτο διηρημένος κατὰ μῆκος εἰς δύο κλίτη, πλάτους περίπου 3 μ. ἕκαστον, καὶ ὅτι κατ' ἀναλογίαν ἡ βασιλικὴ ἦτο πεντάκλιτος.

Τὸ θεμέλιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιήθη πρὸς διαχωρισμὸν τῶν δύο πλαγίων κλιτῶν, διακόπτεται εἰς ἀπόστασιν 20.60 μ. ἀπὸ τοῦ θεμελίου τοῦ τριβήλου πρὸς Α. καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ συνδέεται πρὸς ἄλλο θεμέλιον καμπυλόγραμμον ἔχον κατεύθυνσιν ἀπὸ ΝΑ. πρὸς ΒΔ. (πίν. 64α). Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ διαίρεσις εἰς κλίτη διεκόπητο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἀκριβῶς δὲ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ κλίτους, ἀνοίγεται μέγα τόξον σφζόμενον εἰσέτι κατὰ χώραν καὶ ἐντοιχισθὲν κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν², ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξίν ἐγκαρσίον, πρὸ τῆς κόγχης, κλίτους.

Ἐκ τοῦ οἰκοδομικοῦ ὕλικου τῆς κόγχης προέρχονται ἐνδιαφέροντα τμήματα γλυπτῶν θωρακίων νέων τύπων, ὅπως τὸ φέρον ἀνάγλυφον κόσμημα ρόδακος καὶ φολίδων (πίν. 64β). Ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον ἔχουν τὰ ἀποτμήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζεται ἐν ὑψηλῷ ἀναγλύφῳ ἀμνὸς πρὸς δεξιὰ (εἰκ. 65α), ἔργον ἀρίστης τέχνης καὶ διδακτικὸν τῆς τεχνοτροπίας τῆς ἐποχῆς. Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως τὸ θωράκιον φέρει ἀνάγλυπτον σταυρόν. Εὐρέθησαν ὡσαύτως τμήματα ἐπικράνου μὲ διακόσμησιν φύλλων καλάμου³ καὶ τινὰ τεμάχια παλαιοχριστιανικῶν ἰωνικῶν κιονοκράνων.

¹ ΑΝ. ΟΡΛΑΝΔΟΣ, ἔ. ἀ. τόμ. Β', σ. 591.

² Ὁρα σχέδιον τομῆς κατὰ μῆκος, ΠΑΕ 1936, σ. 102, εἰκ. 3.

³ Πρβ. ὅμοιον ἐν ΠΑΕ 1939, σ. 95, εἰκ. 8.

Β. Τὸ *καμπυλόγραμμον οἰκοδόμημα*. Τὸ θεμέλιον ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ τοξοστοιχία τοῦ ἐνδιαμέσου κλίτους τῆς βασιλικῆς συνδέεται μετ' ἄλλου καμπυλογράμμου σχηματίζοντας πρὸς Β. μεγίστην ἀψίδα. Τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τοῦ καμπυλογράμμου θεμελίου φθάνει μέχρι τῆς βορείου τοξοστοιχίας τοῦ μεσαίου κλίτους, ἀποκοπὴν κατὰ τὴν κατασκευὴν ταύτης. Ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίχθη πράγματι τὸ θεμέλιον τοῦ πεσοῦ τοῦ μεγάλου πρὸ τῆς κόγχης τόξου τοῦ μεσαίου κλίτους τῆς βασιλικῆς. Ἦδυνήθημεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὸ καμπυλόγραμμον θεμέλιον κατὰ μῆκος χορδῆς 15 μ. Τοῦτο ἔχει πᾶχος 1.05, κατὰ τὸ βόρειον ἄκρον εὐρύνεται μέχρι 2 μ. Ἡ διάμετρος τῆς ἀψίδος δύναται νὰ ὑπολογισθῇ εἰς 35 περίπου μέτρα. Εἰς τρία σημεῖα ἐσωτερικῶς καὶ ἑξωτερικῶς κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ καμπυλογράμμου θεμελίου διεπιστώθη στρώσις δαπέδου εἰς βάθος 0.30 - 0.40 ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Σφύζεται ἐπομένως μέρος τῆς ἀνωδομίας τοῦ τοίχου. Τὸ δάπεδον συνίσταται ἐκ πλακῶν ἐγγωρίου ἀβεστολίθου ἀνίσου πάχους (0.05 - 0.08 μ.) ἔδραζομένων ἐπὶ στρώματος λατύπης πᾶχ. 0.10 μ. Παρατηρήθη καὶ ἀρχαιότερα στρώσις εἰς βαθύτερον ἐπίπεδον, κατεσκευασμένη ἐκ συμπαγοῦς κονιάματος. Περὶ τῆς ἀνωδομίας τοῦ κτηρίου οὐδὲν δύναται νὰ λεχθῇ μετὰ θετικότητος. Δύο ἀποτμήματα ἰωνικοῦ γείσου μετ' ὤων καὶ ὀδόντων, εὐρεθέντα κατὰ τὴν ἀνασκαφήν, ἴσως δύνανται νὰ ἀποδοθοῦν εἰς τὸ κτήριο. Πρὸς χρονολόγησίν του ἠρευνήθη τὸ ὑπὸ τὴν πλακόστρωσιν ἔδαφος εἰς διάφορα σημεῖα. Ἡ ἔρευνα ἀπέδωσε τμήματα ἀγγείων ἀττικῶν τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος, κεφαλὴν πηλίνου εἰδωλίου πραξιτελείου τύπου, τμήματα κεράμων στέγης κλασσικῶν χρόνων, ἀλλὰ καὶ ὄστρακα πρωίμων μεγαρικῶν σκύφων μετ' ἐκτύπου διακοσμήσεως. Κατὰ ταῦτα τὸ μέγα ἀψιδωτὸν οἰκοδόμημα δύναται νὰ χρονολογηθῇ εἰς τὴν ὄψιμον ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν.

Περὶ τοῦ προορισμοῦ του εἰκάζομεν ἐκ τοῦ διαγράμματος τῆς κατόψεως δίδοντος εἰκόνα μεγάλου ἡμικυκλικοῦ κτηρίου, ἀμφιθεατρικοῦ, ὁμοίου π. χ. πρὸς τὸ Βουλευτήριον τῆς Μιλήτου¹. Ἐκ τοῦ χώρου προέρχονται ἐπιγραφαί τινες, ὡς χαλκῆ πινακίς περιέχουσα ψήφισμα τοῦ Δήμου², ἡ ὑπ' ἀρ. Εὔρετ. τοῦ Μουσείου Κερκύρας 315, ἀναγράφουσα διαιτησίαν τῶν Κερκυραίων καὶ ἐπιστολὴν ῥωμαίου στρατηγοῦ πρὸς τὸν Δῆμον τῶν Κερκυραίων³, τέλος ἄλλαι ἀναθηματικαὶ ἐπιγραφαὶ (πίν. 65β). Πάντα ταῦτα ἐνισχύουν τὴν ἐκδοχὴν, καθ' ἣν τὰ ἀποκαλυφθέντα θεμέλια ἀνήκουν εἰς τὸ ἑλληνιστικὸν Βουλευτή-

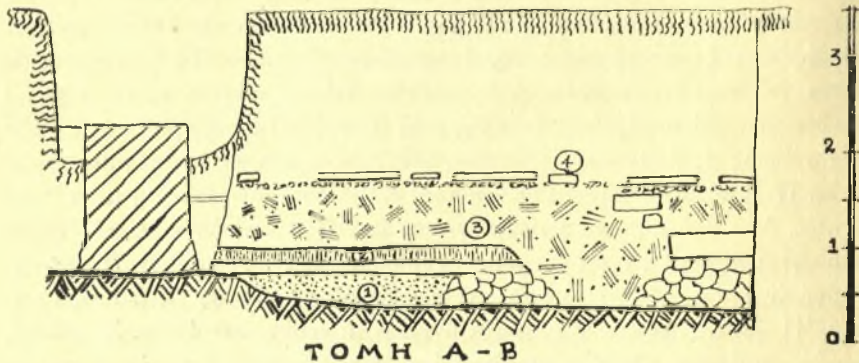
¹ Τὸ Βουλευτήριον τῆς Μιλήτου ἔχει διάμετρον 34 μέτρων' πρβ. προχειρῶς W. B. DINSMOOR, *The Architecture of Ancient Greece*, 1950 (3η ἔκδ.), σ. 297, εἰκ. 109.

² IG IX, 1, ἀρ. 682.

³ BCH 48, 1924, σ. 381, πρβ. AA 27, 1912, στ. 248.

ριον ἢ Ἐκκλησιαστήριον τῶν Κερκυραίων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκ μιμήσεως τοιούτων οἰκοδομημάτων προῆλθε τὸ σχῆμα τοῦ ρωμαϊκοῦ θεάτρου¹.

Γ. *Εὐρήματα ὑστερογεωμετρικῶν χρόνων.* Κατὰ τὸ ΝΑ. ἄκρον καὶ ἔξω τοῦ ἀψιδωτοῦ κτηρίου, παραλλήλως δὲ πρὸς τὸ κεντρικὸν κλίτος τῆς βασιλικῆς, προέβημεν εἰς δοκιμαστικὴν τομὴν τοῦ ἐδάφους μήκους 6 μ., πλάτους 3 μ. καὶ βάθους 4 μ. πρὸς διενέργειαν στρωματογραφικῶν παρατηρήσεων. Ἡ ἔρευνα αὕτη ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἀδιατάρακτου στρώματος περιέχοντος ἀφθονα ὄστρακα ἀγγείων ὑστερογεωμετρικῶν καὶ ἀρχαίων πρωτοκορινθιακῶν. Τὸ στρώμα τοῦτο κεῖται εἰς βάθος 1.20 μ. ὑπὸ τὴν σφζομένην ἐπιφάνειαν τοῦ καμπυλογράμμου θεμελίου τοῦ ἐλληνιστικοῦ κτη-

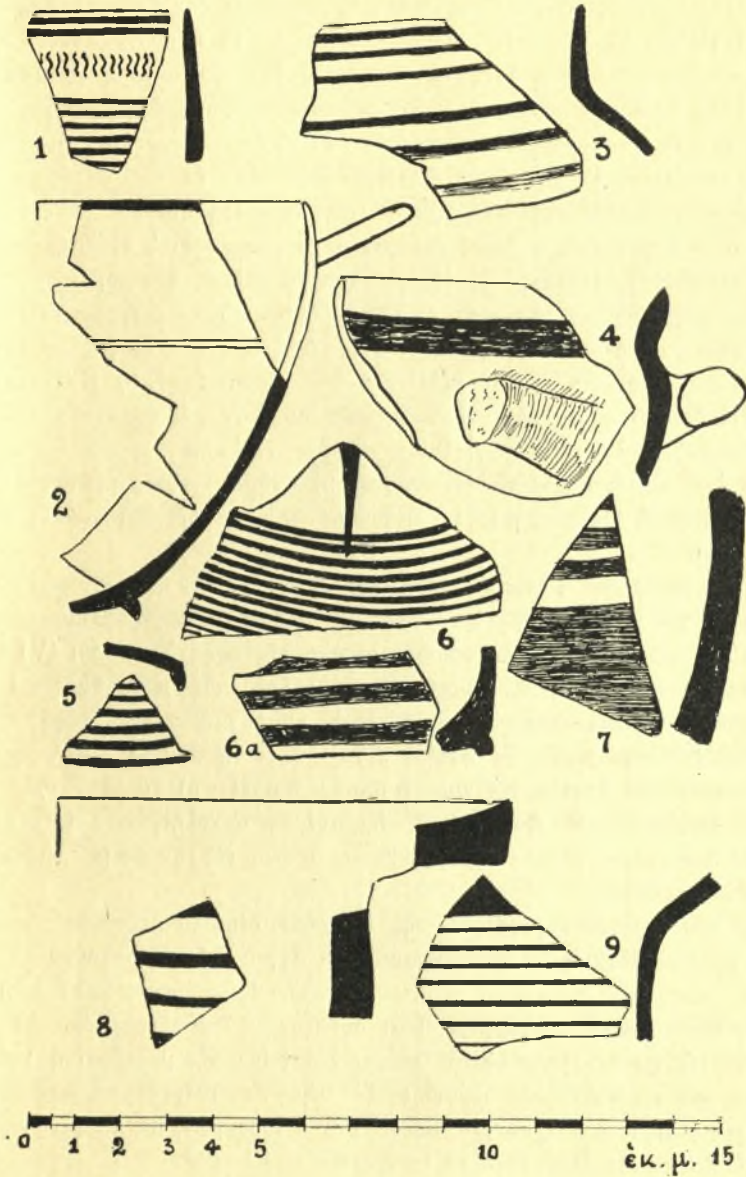


Εἰκ. 1. Σχεδιογράφημα στρωματογραφικῆς τομῆς ὑπὸ τὸ δάπεδον τῆς βασιλικῆς.

ρίου, ἐκτείνεται δὲ κατὰ μῆκος τῆς δυτικῆς πλευρᾶς θεμελίου ἐξ ἀργῶν λίθων πλάτους ± 1 μ. ὁμορροῦπου περίπου πρὸς τὸ ἐλληνιστικὸν θεμέλιον (πίν. 65γ καὶ εἰκ. 1). Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν κεραμικῶν εὐρημάτων, τὸ κτίσμα τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὰ τέλη τοῦ 8ου π.Χ. αἰῶνος, ἐδράζεται δέ, ὡς καὶ τὸ παρ' αὐτὸ ἀδιατάρακτον στρώμα τὸ περιέχον τὰ ὄστρακα, ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους.

Δίδομεν σύντομον περιγραφὴν χαρακτηριστικῶν τινῶν ἀποτμημάτων ἀγγείων, ἅτινα ἀπεικονίζονται ἐν τῷ σχεδιογραφήματι τῆς εἰκ. 2. Ταῦτα ἀνήκουν ἰδίως εἰς σκύφους, κρατηρίσκους, πυξίδας καὶ ὀλιγώτερα εἰς μεγάλα ἀγγεῖα (ὕδρια, οἶνοχόη, κρατήρ). Ἄπαντα φέρουν γεωμετρικὴν γραμμικὴν διακόσμησιν καστανοῦ ἢ ἐρυθροποῦ βερνικίου μετ' ἐξηρημένων ζωνῶν, εἶναι δὲ πηλοῦ κιτρινωποῦ, ἀρίστης τεχνικῆς. Ὅτι πρόκειται περὶ εἰσαχθέντων

¹ Πρβ. ἐν τέλει: Α. RUMPF, Die Entstehung des römischen Theaters, Mitteilungen des Instituts III, 1950, σ. 49.



Εἰκ. 2. Πρωτοκορινθιακά ὄστρακα ἐκ τοῦ κατωτάτου στρώματος (1) τῆς τομῆς εἰκ. 1.

ἀγγείων πρωτοκορινθιακῶν τῆς πρωίμου περιόδου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

1) Τμήμα χείλους καὶ τοιχώματος κοτύλης. Ἡ ἐπιφάνεια εἶναι πρᾶσινωπή, τὸ βερνίκιον ἀπέβη ἐξίτηλον. Μεταξὺ δύο ὀριζοντίων γραμμῶν τοῦ χείλους καὶ ἕξ ἄλλων σφζομένων τοῦ τοιχώματος, ζώνη ἐξηρημένη φέρουσα σειρὰν καθέτων σιγμοειδῶν κοσμημάτων. 2) Τμήματα κοτύλης, πηλοῦ κιτρινωποῦ ροδόχρου. Τὸ βερνίκιον ἀπέβη κοκκινωπὸν ἐκ τῆς ὀπτήσεως. Ἐπὶ τοῦ χείλους διακόσμησις ἀντιθετικῶν τριγῶνων ἐξηρημένων. Ἐπὶ τῆς κοιλίας, ταινία ἐξηρημένη, ἣ βάσις καλύπτεται διὰ βερνικίου¹. 3) Τμήμα τοιχώματος σκύφου ἢ κανθάρου μὲ ἐξέχον ἔλαφρῶς χεῖλος. Διακοσμεῖται μὲ ὀριζοντίους παραλλήλους γραμμάς. 4) Τμήμα χείλους μετὰ τοιχώματος καὶ λαβῆς μεγάλου σκύφου ἢ κρατηρίσκου. Φέρει ὑπὸ τὸ χεῖλος ὀριζόντιον ταινίαν μέλανος βερνικίου. 5) Τμήμα πυξίδος πηλοῦ πρᾶσινωποῦ. 6) Κάλυμμα πυξίδος. Ἡ διὰ φαιοῦ βερνικίου διακόσμησις συνίσταται ἐξ ὁμοκέντρων κυκλικῶν γραμμῶν καὶ ἀκτίων. 6α) Βάσις πυξίδος. 7) Τμήμα τοιχώματος κρατήρος. 8) Δύο ἀποιμήματα χείλους ὑδρίας. 9) Τμήμα χείλους τριλόβου οἰνοχόης. Γραμμικὴ διακόσμησις ἐκ βερνικίου ἐρυθρωποῦ ἐξωτερικῶς, φαιοῦ ἐσωτερικῶς.

Εἶναι πρόδηλος ἡ σημασία τοῦ εὐρήματος διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν συναφῶν πρὸς τὸν ἀποικισμὸν τῆς Κερκύρας χρονολογικῶν προβλημάτων καὶ τὴν ἐπιβεβαίωσιν ἐξ ἀρχαιολογικῶν τεκμηρίων τῆς παρὰ ΣΤΡΑΒΩΝΙ (VI 269) παραδόσεως, καθ' ἣν ἡ Κέρκυρα ἀπwirkίσθη ὑπὸ τῶν Κορινθίων καὶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Χερσιράτους τὸ 734 π. Χ. Οὕτω διὰ πρῶτην φορὰν ἀνευρίσκονται δι' ἀνασκαφῶν ἐν Κερκύρα καὶ δὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πόλει, πρῶτα πρωτοκορινθιακὰ ἀγγεῖα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλει αἴτημα καὶ εὐχὴν τῶν περὶ τὰ ζητήματα τοῦ ἀποικισμοῦ τῆς πόλεως ἀσχοληθέντων ἐρευνητῶν, διότι τὰ ἀρχαιότερα μέχρι τοῦδε εὑρεθέντα ἀνήκον εἰς τὴν ὄψιμον πρωτοκορινθιακὴν περίοδον.

Τὰ νέα κεραμικὰ εὐρήματα τῆς Κερκύρας δέον νὰ μελετηθοῦν παραλλήλως πρὸς τὰ ἀρχαιότερα πρωτοκορινθιακὰ ἀγγεῖα τῶν Συρακουσῶν — πόλεως ἀποικισθείσης συγχρόνως περίπου πρὸς τὴν Κέρκυραν — καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων τούτων τεκμηρίων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπανεξετασθῶσι τὰ προβλήματα τῆς χρονολογικῆς κατατάξεως τῶν ἀγγείων τῆς μεταβατικῆς καὶ τῆς πρωίμου πρωτοκορινθιακῆς περιόδου. Τὸ θέμα προτιθέμεθα νὰ διαπραγματευθῶμεν ἐλπίζοντες ὅτι, συνεχιζόμενων τῶν ἀνασκαφῶν, θὰ προστεθῶσι καὶ ἄλλα εὐρήματα συμπληροῦντα τὰ ὑπάρχοντα εἰσέτι κενά.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΗΣ

¹ Πρβ. Κ. FRIIS JOHANSEN, *Les vases sicyoniens*, 1923, πίν. 9, ἀριθ. 2.



α. Θεμέλιον μεγάλου άψιδωτοῦ οίκοδομήματος όψίμου έλληνιστικῆς έποχῆς.



β. Θωράκιον παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς Κερκύρας.



α. Ἀπότμημα παλαιοχριστιανικοῦ θωρακίου με ἀνάγλυφον παράστασιν ἄμνου.

β. Τμήματα τιμητικῆς ἐπιγραφῆς ρωμαϊκῶν χρόνων.



γ. Εἰς τὸ βάθος τὸ «πρωτοκορινθιακὸν» θεμέλιον ὑπὸ τὸ ἀψιδωτὸν ἑλληνιστικὸν οἰκοδόμημα.